

Plângerile lui Ieremia - Comentarii W. McDonald

I. GROAZNICA PUSTIIRE A IERUSALIMULUI

Vedem aici completa nimicire a Ierusalimului. Versetele 1-11 sunt comentariul unui spectator. Cetatea ce era odinioară plină de oameni este acum o văduvă întristată; prințesa a devenit o sclavă, uitată și părăsită de idoli ei, trădată de aliații ei (v. 1, 2). Oamenii s-au dus în captivitate din pricina păcatului lor. Nu mai vin pelerinii să se închine în Sion (v. 3-9). Prețioasele vase ale sanctuarului au fost duse de cuceritori în Babilon (v. 10) iar oamenii suferă de foame (v. 11).

A. Strigătul

Pasajul acesta descrie durerea fără egal a Ierusalimului. Versetul 12 a devenit „o expresie clasică a întristării”, reamintindu-ne de momentul în care Domnul nostru a plâns și El pentru această cetate și pentru faptul că locuitorii săi îndărătnici L-au respins. Limbajul acestor versete corespunde de asemenea cu condiția lui Cristos pe cruce, înconjurat de soldații nemiloși, de liderii religioși ai națiunii și de mulțimea de oameni - toți urmărind suferințele Sale ca pe un spectacol public.

Evreii recunosc că Domnul (v. 15) este Cel care a adus această nenorocire peste ei și deși Sionul cere îndurare cu mâinile întinse, nu se găsește nimeni care s-o mângâie; ea a devenit un lucru necurat (v. 17).

B. Mărturisirea

În mărturisirea lor, evreii recunosc că Domnul a dat dovadă de neprihănire când i-a trimis în captivitate și că ei s-au răsculat împotriva poruncii Sale, precum și faptul că ibovnicii ei păgâni - adică națiunile - au înșelat-o.

C. Rugăciunea

Iudeea se roagă ca Dumnezeu să-i pedepsească pe dușmanii ei, ce s-au bucurat de suferința sa, recunoscând în același timp, printre suspine, fărâdelegile sale.

A. Efectele mâniei lui Dumnezeu (2:1-13)

Versetele arată ce i-a făcut Dumnezeu lui Iuda - cum i-a distrus templul (așternutul picioarelor) (v. 1), cum i-a înghițit cetățile (v. 2), cum a refuzat să-l rețină pe dușman, purtându-se de parcă El însuși ar fi fost vrăjmașul lui Iuda (v. 3-5), tratând templul ca pe o simplă grădină, cauzând încetarea sistemul jertfelor și înlăturarea atât a regelui, cât și a preotului (v. 6, 7).

El a ruinat cetatea, dregătorii ei fiind acum în exil iar profeții nemaibeneficiind de nici un mesaj din partea Domnului, în contextul în care bătrânii plâng iar fecioarele stau cu capul acoperit de rușine (v. 8-10). Copiii cad răpuși de foame (v. 11, 12). Calamitatea ce s-a abătut peste oameni este mai mare decât și-a putut imagina profetul, negăsind mângâiere pentru ea (v. 13). „Fiica fecioară a Sionului” este starea în care ar fi trebuit să fie oamenii - cu totul altceva decât ceea ce sunt în realitate.

Profeții lui Iuda avuseseră vedenii false și înșelătoare. În loc să demaște fărâdelegea poporului, ei au născocit tot felul de profeții false și cumplite aiureli.

C. Ridiculizarea spectatorilor

Vecinii lui Iuda jubilează în fața prăbușirii Ierusalimului, bătând din palme, șuierând printre dinți și zicând cu satisfacție sadică: Aceasta e ziua pe care am așteptat-o; am găsit-o, am văzut-o!

Domnul și-a împlinit cuvântul. Și-a doborât propriul Său popor, înălțând puterea („cornul” în original) vrăjmașilor lui Iuda.

E. Chemarea la pocăință

Părinții sunt îndemnați să plângă înaintea Domnului fără încetare pentru tinerii lor copii care leșină de foame pe la colțurile ulițelor.

F. Rugăciunea pentru îndurarea lui Dumnezeu

Femeile își mănâncă proprii lor copii din pricina foametei. Străzile sunt pline de cei uciși din pricina faptului că Dumnezeu i-a invitat pe babilonieni să vină la ospăț.

A. Judecățile lui Dumnezeu

Alternând între persoana întâi singular și persoana întâi plural, profetul face o paralelă între propriile sale experiențe și cele ale concetățenilor săi. Mânia lui Dumnezeu este descrisă sub forma întunerului, a loviturilor neîncetate ale mâinii Sale (v. 1-3); ei sunt înfățișați ca niște oameni îmbătrâniți înainte de vreme, oase frânte, morți aflați încă în viață (v. 4-6); ca unii ce sunt sortiți unei temnițe din care nu pot să scape, ca unii cărora nu li se răspunde la rugăciune (v. 7-9); ca niște animale hăituite, în care să se tragă cu săgeata (v. 10-12); ca niște răni adânci, ca unii vrednici de dispreț, ce se hrănesc cu amărăciunea (v. 13-15); ca niște dinți zdrobiți, ca cenușa (v. 16); ca unii ce și-au pierdut memoria, pacea și prosperitatea, precum și ca unii ce au pierdut orice nădejde de ajutor divin (v. 17,18).

B. Îndurările Domnului

Rugându-se ca Dumnezeu să-Și aducă aminte de soarta lui amară, profund deprimat din cauza nenorocirii sale (v. 19, 20), profetul reușește să-și ia ochii de la sine și să privească, în schimb, spre Domnul. Nădejdea reînvie când profetul își aduce aminte că bunătățile și îndurările Domnului se reînnoiesc în fiecare dimineață (v. 21-24) iar credințioșii Lui este mare (v. 21-24). El enumera învățămintele pe care și le-a însușit în școala suferinței: este bine să aștepti în tăcere ajutorul Domnului, izbăvirea Sa; este bine să le supui jugului Său încă din tinerețe (v. 25-27); să accepți disciplina pe care ți-o aplică Domnul și loviturile și insultele cu care te împoașcă lumea fără să răspunzi cu aceeași monedă (v. 28-30); repudierea lor de către Dumnezeu nu este finală, după cum nu este lipsită de teame; bunătățile Sale și îndurările Sale nu vor lipsi niciodată (v. 31-33); Domnul nu aprobă asupra, nedreptatea sau refuzarea drepturilor (v. 34-36); El este suveran, cuvântul Său predomină, toate lucrurile slujesc voii Sale; a te plânge pentru faptul că El pedepsește păcatul este lipsit de sens (v. 37-39).

C. Chemarea la reînnoire spirituală

Calea binecuvântării se găsește în cercetarea de sine și întoarcerea la Domnul. Păcatul nemărturisit rămâne neiertat.

D. Durerea resimțită de Ieremia pentru Ierusalim

Asistăm în acest punct la o revenire la tema suferințelor lui Ieremia și ale poporului. Dumnezeu îi urmărise și-i ucisese fără milă, Se izolase de rugăciunile lor și-i făcuse de ocară în fața întregii lumi (v. 43-45). Toți dușmanii lor și-au bătut joc, în timp ce poporul lui Dumnezeu a avut pane de frică, pericole și nimicire. Pustiirea poporului său l-a făcut pe profet să plângă fără încetare (v. 46-51).

E. Rugăciunea profetului ca să fie izbăvit de vrăjmașii lui

Hăituit ca o pasăre, lovit cu pietre și aruncat într-o groapă, profetul a crezut că a sosit sfârșitul (v. 52-54). El s-a rugat fierbinte din adâncuri iar Dumnezeu i-a răspuns, spunându-i să nu se teamă (v. 55-57). Acum el îl roagă pe Domnul să vadă cum a fost el maltratat - răzbunarea, stratagemile, ocările, insultele, bârfa și batjocurile la care a fost supus - și să judece cauza lui. Neprihănirea cere pedepsirea, blestemarea, urmărirea și nimicirea dușmanilor (v. 58-66). „O inimă acoperită cu un văl” (v. 65), ca în textul de la 2Corinteni 3:15 unde se spune: „Când se citește Moise. un văl le acoperă [evreilor] inima,” nu se referă probabil la „împietrire, ci la legarea inimii, care aruncă în pierzare.”

V. CONTRAST ÎNTRE TRECUTUL ȘI PREZENTUL ISRAELULUI

Profetul compară gloria de odinioară cu starea jalnică a Ierusalimului din acele zile. Templul este distrus, mamele își părăsesc copiii (v. 3, 4), oamenii mor de foame (v. 5), pedeapsa se prelungește (v. 6), prinții nu se mai recunosc pe străzi (v. 7, 8), canibalismul predomină chiar între femeile milostive (v. 10) iar cetatea ce fusese considerată cândva de necucerit acum a căzut (v. 12). Toate acestea au fost cauzate de păcatele profeților ei... preoților și poporului (v. 13-16). În zadar au așteptat ajutor de la Egipt (v. 17). Babilonienii i-au împresurat dintr-odată (v. 18, 19) iar Regele Zede-chia, unsul Domnului, a fost prins (v. 20).

VI. PERSPECTIVA VIITORULUI -EDOMUL VA FI DISTRUS IAR IUDA VA FI RESTAURATĂ

Fiica Edomului s-a bucurat de căderea Ierusalimului, dar ea va fi pedepsită aspru iar păcatele ei se vor da în vileag. Sionul va fi răscumpărat.

VII. RĂMĂȘIȚA APELEAZĂ LA ÎNDURAREA LUI DUMNEZEU, RUGÂNDU-L SĂ ADUCĂ REFACERE

În aceste versete oamenii deplâng condițiile groaznice care s-au abătut asupra lor - costul ridicat al existenței (v. 4); munca forțată (v. 5); asupra (v. 8); foametea și pericolele (v. 9, 10); atrocitățile comise împotriva fecioarelor, prinților și bătrânilor (v. 11, 12); greutățile cu care sunt confrunțați tinerii, băieții și bătrânii (v. 13, 14).

Din pricina tuturor acestor orori, bucuria lui Iuda a încetat, dansul s-a transformat în jale, cununa a căzut de pe capul ei iar Muntele Sion zace pustiu. Motivul pentru toate acestea este mărturisit: „Vai de noi, căci am păcătuit!”

În fine oamenii îl roagă pe Domnul să-i readucă la El însuși, pentru ca să poată fi restaurați și reînnoiți. Este interesant că în multe manuscrise ebraice versetul 21 se repetă după versetul 22, după câte se pare pentru ca astfel cartea să se încheie pe o notă de speranță, iar nu de întristare. (O repetare similară pentru lecturi mai adecvate din sinagogă se întâlnește la sfârșitul cărților Ecclesiastul, Isaia și Maleahi) De fapt, cum remarcă Keil, o înțelegere corectă a versetului 22 face inutilă această repetare:

Această concluzie este în deplină concordanță cu tonul întregii cărți Plângeri, în care plângerea și rugămintea trebuie să continue până la capăt - dar nu fără un element de speranță, deși acesta nu se ridică la nivelul biruinței înaripate, ci, cum se exprimă Gerlach, „abia pâlpâie de departe, ca luceafărul de dimineață printre nori, care nu risipește el însuși umbrele nopții, deși vestește apropierea soarelui ce stă să răsară și faptul că acestuia îi va aparține biruința.

clickbible.org